



Brother Branham as a young minister.

The Acts of the Prophet.  
Rev. Pearry Green.  
Chapter 7.  
Romainian.

## 1937.

Pentru a percepe mâna lui Dumnezeu în evenimentele tragice din 1937, deoarece aceste evenimente au afectat viața profetului lui Dumnezeu, să ne întoarcem la anii săi de copil și apoi la anii care precedă imediat 1937.

Fratele Branham s-a născut marți, 6 aprilie 1909, și a primit prima viziune pe care și-a putut aminti în 1912, când avea doar trei ani. La 16 iunie a aceluiași an, domnul și doamna Brumback s-au căsătorit, iar un an mai târziu, miercuri, 16 iulie 1913, uniunea lor a fost binecuvântată cu sosirea unei fete - Hope.

Copilul William Branham, destinat să devină viitorul ei soț, avea atunci doar patru ani, dar deja existau multe indicii că Dumnezeu avea mâna asupra lui. Trei ani mai târziu, la vârsta de șapte ani, a auzit pentru prima dată Vocea vorbindu-i din vârtejul din mijlocul copacului.

Miercuri, 26 martie 1919, s-a născut Meda Broy - o fată destinată să fie soția acestui profet al lui Dumnezeu de asemenea, împărțășind cu el dezamăgirile amare, tragedia, precum și culmile bucuriei pe care le-ar avea de oferit viața lui neobișnuită și dezinteresată.

Între anii 1929 și 1933, fratele Branham a fost angajat într-o profesie care ar părea cel mai puțin probabilă pentru un viitor pastor - lupta cu premii. A luptat și a câștigat paisprezece meciuri profesionale în această perioadă și și-a remizat ultima luptă. Dar ca preludiv al unei vieți de serviciu în care loviturile ar fi grele, această experiență a fost de neprețuit pentru construirea personajului său. Chemarea lui Dumnezeu s-a manifestat imediat după această perioadă când a fost mai întâi convertit, apoi botezat în botez creștin. Cât de remarcabil a fost, chiar și în această etapă timpurie a vieții sale creștine, că a realizat importanța de a fi botezat în numele Domnului Isus Hristos.

Biserica baptistă misionară la care a frecventat-o botezați, bineînțeles, în titlurile de Tată, Fiu și Duh Sfânt. El nu a putut găsi niciun loc în Cuvânt în care cineva să fi botezat vreodată în alt fel decât în numele Domnului Isus Hristos în primele zile ale bisericii. De fapt, el a constatat că a fi botezat cu titlurile de Tată, Fiu și Duh Sfânt însemna să nu fii botezat în niciun nume. Astfel, el a cerut să fie botezat în numele Domnului Isus Hristos și a fost botezat așa. Această revelație fundamentală a rămas cu el toată viața, devenind o parte de bază a învățăturii sale, pentru care mii de oameni sunt recunoscători.

În timp ce mergea la această biserică, l-a întâlnit pe minunata Hope Brumback. În maniera universală a tinerilor s-a format un grup a celor cu interese asemănătoare. Sora Hope și tânărul frate Branham au devenit parte din acest grup, numit mai târziu „*Ganca*”. Fotografii vechi dezvăluie căldura și unitatea părtășiei lor. Viața i-a zâmbit fratelui nostru Branham, în timp ce el și sora Hope erau atrași împreună în legăturile iubirii. Relația lor tandră și propunerea sa unică de căsătorie cu Hope fac o poveste frumoasă așa cum a spus el în casetele sale „*Povestea Vieții Mele*” și în cartea „*Un om trimis de la Dumnezeu*”, scrisă de fratele Gordon Lindsay în cooperare cu fratele Branham.

Pe 11 iunie 1933, Lumina a apărut deasupra capului fratelui Branham pe râul Ohio. Avea atunci douăzeci și patru de ani. Cele șapte viziuni majore i-au fost date. De asemenea, acesta era anul în care trebuia să iasă în credință, pe baza credinței sale că Dumnezeu l-a îndrumat, și să înceapă construirea unei biserici. Ce sursă bogată de veselie pentru cei care nu vedeau altceva decât o prostie în această aventură improbabilă a unui tânăr predicator sărac, neîncercat, autoproclamat, care, cu doar optzeci și patru de cenți în buzunar, și-a propus să invadeze lumea religiei organizate. În ciuda proclamațiilor lor că ceea ce auzea era „de la diavol” și a predicțiilor lor dure că „într-un an va fi un garaj”, el a mers înainte, oricum, încrezător că aceasta era aceeași Voce care îi vorbise fără greș încă din copilărie.

În dimineața în care urma să pună piatra de temelie a bisericii, Dumnezeu i-a dat o viziune. El ar trebui să citească 2 Timotei 4, unde scrie: „*Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă;... fă lucrul unui evanghelist...*” El a scris aceste versete pe foaia Bibliei sale și a pus-o în piatra de temelie împreună cu amintirile pe care alții le-au adăugat. Versetul a devenit un fundament pentru el, unul la care s-a referit adesea în anii care urmau. Lumea l-a acceptat ca pe un evanghelist, dar nu și-a dat seama că era un profet al lui Dumnezeu, căruia Dumnezeu i-a spus să facă lucrarea de evanghelist. El le-a spus: „*Puteți să vă întoarceți la ziua în care am pus piatra unghiulară a acestui cort și este scris acolo în foaia Bibliei mele.*”

El și sora Hope s-au căsătorit vineri, 22 iunie 1934; el un propovăduitor în vârstă de douăzeci și cinci de ani, iubita lui mireasă nu tocmai douăzeci și unu. Viața lor împreună a fost completă și fericită, deși nu aveau bunurile acestei lumi.

Erau căsătoriți de doar câțiva ani când el a întâlnit pentru prima dată oameni pentecostali și darurile Duhului. În timpul unei călătorii departe de casă, în timp ce participa la o adunare pentecostală, el a văzut pentru prima dată darurile manifestate, ceva cu totul nou pentru mediul său baptist. El a fost chemat să predice la această întâlnire și, deși a încercat să se ascundă, Dumnezeu n-ar fi vrut să fie altfel, pentru că trebuia să învețe puternic din acest contact. Predica lui a fost intitulată „*Și el a plâns*” El a povestit cum bogatul și-a ridicat ochii în Iad - și el a plâns. Bogatul a văzut că nu există biserici acolo - și el a plâns. Bogatul a văzut că nu erau creștini acolo - și el a plâns. Bogatul a văzut că acolo nu sunt flori - și el a plâns. Apoi fratele Branham a spus - „*și am plâns*”. Predica a fost simplă, dar a făcut o mare impresie asupra oamenilor. I s-au oferit oferte de la predicatorii în vizită să vină și să predice în locuri îndepărtate.

În timpul acestei experiențe cu oamenii pentecostali i s-a prezentat o enigmă. A implicat

vorbirea în limbi și interpretarea. Doi bărbați din adunări păreau să fie folosiți într-un mod minunat. Unul ar aduce un mesaj în limbi, iar celălalt ar oferi interpretarea. Acest lucru s-a întâmplat din nou și din nou, de fiecare dată însoțit de o mare mișcare a Duhului asupra congregației. Limbile și interpretarea sunt Scripturale, desigur, dar fratele Branham avea să găsească curând ceva în neregulă. După întâlnire, unul dintre bărbați sa apropiat de el, întrebând dacă el, fratele Branham, are Duhul Sfânt. Oricât de umil era, el a răspuns că nu știe. Apoi acest om și-a pus întrebarea standard dacă a vorbit în limbi.

„Nu”, a spus fratele Branham.

„Ei bine”, a venit răspunsul, „nu-l ai atunci.”

Acest om făcuse greșeala de a atrage atenția asupra sa în prezența unui profet al lui Dumnezeu, unul chemat din pânțelele mamei sale și înzestrat el însuși cu daruri, cu mult dincolo de această simplă manifestare; pentru că, de îndată ce a vorbit, fratele Branham a văzut o viziune a bărbatului care a dezvăluit carnalitatea lui completă. Viziunea îl arăta pe bărbat atât cu o femeie cu părul blond, cât și cu o femeie cu părul negru. Bărbatul era căsătorit cu o femeie, dar locuia și avea doi copii cu cealaltă femeie. El și-a spus că, dacă era Duhul Sfânt pe care îl avea acest om, atunci nu a vrut. Cu voce tare nu spuse nimic.

Viața celui de-al doilea om, în contrast, a fost prezentată fratelui Branham, prin darul său de discernământ, ca fiind perfect curată. Din această mică experiență a învățat lecția celor două viță de vie. Aceași ploaie care cade pe grâu, cade și pe neghină. Amândoi îl laudă pe Domnul, dar unul este grâu, iar celălalt, dar neghină pentru ardere.

În ciuda experienței cu vița falsă, el a fost foarte impresionat de oamenii penticostali. Exuberant i-a povestit soției sale despre oamenii pe care îi întâlnește, relatând ei și altora ofertele de predicare pe care le primise. Dar mulți dintre cei cărora le-a avut încredere a căutat să-și verifice entuziasmul. Curând l-au descurajat să se alăture „acelui gunoi penticostal”, după cum spuneau ei, spunând că se va termina cu eșec. Prin propria sa recunoaștere, a asculta de acești oameni în loc de Dumnezeu a fost cea mai mare greșală pe care a făcut-o vreodată.

Vineri, 13 septembrie 1935, fratelui Branham și sorei Hope s-a născut un fiu. L-au numit Billy Paul. Treisprezece luni mai târziu, marți, 27 octombrie 1936, au fost binecuvântați cu o fiică, Sharon Rose, al cărei nume a fost luat din Trandafirul lui Sharon, Hristos. Zilele bucuriei erau numărate acum pentru acest tânăr predicator care nu urmase tot ceea ce Dumnezeu îl chemase să facă.

Norii de furtună s-au îngroșat în ultima parte a anului 1936, aducând ploi și mai multe ploi. Curând, râul pașnic Ohio a devenit un torent furtunos, amenințând că va înghiți și va distruge complet orașul Jeffersonville. Tânărul Reverend Branham, om în aer liber și om experimentat de râu, a pornit cu barca sa pentru a salva toate familiile pe care le-a putut din apele umflate. În grija lui pentru ceilalți, s-a despărțit de soția și de copiii săi zile întregi. Au rămas separați în confuzia și izolarea care a rezultat după ce inundația s-a domolit. În acest timp, în timp ce el își căuta frenetic familia, pneumonia pe care Hope o contractase mai devreme s-a înrăutățit

și, în curând, avea să pună capăt tinerei ei viață.

La tabernacol, apele potopului se ridicaseră atât de sus, încât stranele și amvonul plutiseră până în tavan. Un eveniment remarcabil a avut loc în timpul acestei inundații, ceva demn de remarcat pentru întreaga lume. Fratele Branham își lăsase Biblia pe amvon, deschisă într-un loc pe care îl citise duminica înainte. Apele învolburate intraseră în clădire și făceau ca amvonul și stranele să fie ridicate până la tavan, dar când apele s-au retras, amvonul a coborât perfect în locul în care stătuse; Biblia era încă deschisă în același loc și nici o picătură de apă nu atinsese Cuvântul lui Dumnezeu. Cu stranele a fost o poveste diferită, pentru că au coborât pe toate încrucișate. Întrucât naturalul este un „*tip*” al spiritualului, acesta a fost un indiciu clar că lucrurile erau corecte la amvon, dar greșite în strane.

Joi, 22 iulie 1937, fratele Branham a fost chemat la spitalul unde Hope era îngrijită. El a fost întâlnit de doctorul Sam Adair, un prieten de o viață. Chipul doctorului era grav. „*Dacă vrei să o vezi în viață*”, a spus el, „*ar fi bine să intri acolo acum*”. Când a intrat în camera ei, ceva despre trupul ei fragil și zdrobit de boală i-a spus că ea părăsește această viață. În chinuirea lui la gândul că o va pierde, el a strigat către ea. Frumoșii ochi negri s-au deschis pentru ultima oară. „*Bill*”, a întrebat ea, „*de ce m-ai sunat înapoi?*” Ea i-a descris pământul frumos prin care era luată de ființe angelice. Preocuparea ei în acel moment era doar pentru el. Ar trebui să se căsătorească din nou. Merita să aibă pe cineva care să-l iubească. Într-un ultim gest de dragoste, ea a vorbit despre o pușcă dorise, asta însemnase atât de mult pentru el. „*Când ajungi acasă*”, a spus ea, „*uită-te în partea de sus a dulapului. Am niște bani ascunși acolo unde mi-am economisit banii.*”

Banii, cinci sau șase dolari, erau acolo unde îi spusese ea că vor fi. Conform cererii ei, el a luat-o, a cumpărat pușca și ea atârână astăzi în biroul său din Tucson - mărturie mută a dragostei și bunăvoinței unei soții și surori credincioase în Domnul.

Chiar în noaptea în care a murit soția lui, micuța Sharon Rose a fost dusă de urgență la spital, bolnavă disperat. Tânărul predicator era pe punctul de a primi o altă lovitură uluitoare. Soția lui era chiar și atunci la morgă când i-a venit vestea că ar fi bine să se grăbească la fiica lui înainte de a muri și ea. La spital, i s-a dat vestea că bebelușul său are o boală foarte contagioasă a coloanei vertebrale. Era izolată, dar el a evitat asistentele și a venit la ea prin subsolul clădirii. Copilul suferise îngrozitor. Deși părea să încerce să-i facă semn cu mâna când îi vorbea, durerea era atât de intensă încât ochii ei s-au încrucișat. Cât și-ar fi dorit să facă schimb de locuri cu ea și să o scutească de această suferință.

Apoi a venit rândul lui Satan să-l chinuie, întrebându-l ce fel de Dumnezeu slujește, cu o soție la morgă și un copil care suferea pe cale să moară. „*Tu spui că Îl iubești și El te iubește*”, a spus Satana, „*Uite ce îți face El.*” Aceasta a fost cea mai mare încercare a fratelui Branham, dar Cuvântul a venit prin: „*Domnul dă și Domnul ia. Binencuvântat să fie numele Domnului.*” I-a mângâiat fața iubitei sale fiice, „*Iubito*”, a spus, „*Tata te va întâlni de cealaltă parte*”.

A venit sâmbăta, ziua înmormântării surorii Hope. Nu avea un teren de cimitir în care să-și îngroape draga soție. Părinții ei au renunțat la complotul lor pentru ea. Împovărat, descurajat și plin de atâta disperare la pierderea celui pe care îl iubea atât de mult, inima lui a suferit de

povara suplimentară de a ști că fiica lui atârna între viață și moarte în spital. Sicriul surorii Hope a fost așezat peste mormântul deschis și ministrul a spus ultimele cuvinte; dar Dumnezeu ia arătat Fratelui Branham triumful suprem asupra mormântului, pentru că, aruncând o privire la niște tufe de cedru, el a văzut-o stând acolo. În timp ce el s-a îndreptat spre mormânt, ea s-a mutat lângă el, și-a strecurat brațul în al lui și a rămas acolo, în cealaltă dimensiune, în timp ce o priveau sicriul coborât în pământ.

Micuța Sharon Rose a murit în noaptea înmormântării mamei sale. Luni au deschis mormântul surorii Hope și au pus sicriul mic al fiicei sale chiar deasupra celui ei. El o îngropase în brațele mamei ei.

Acesta a fost un mare timp de întristare și încercare pentru profetul lui Dumnezeu. S-a gândit chiar să se sinucidă. L-a întrebat pe Dumnezeu de ce nu l-a luat, de ce a fost pus prin asta. Dar, în timp ce suferea cea mai mare disperare a lui, Dumnezeu i-a dat o viziune a Raiului într-o noapte, când a căzut într-un somn. Părea că se afla acolo, plimbându-se printr-un loc frumos, când i s-a apropiat o fată tânără, foarte drăguță, care i-a vorbit. Ea părea să aibă aproximativ șaptesprezece sau optsprezece ani.

El a spus: „*Nu cred că te cunosc*”.

„*Tata*”, a răspuns ea, „*eu sunt Sharon Rose a ta*”.

„*Dar, erai doar un bebeluș!*” el a exclamat.

„*Nu-ți amintești învățăturile tale despre nemurire, tati?*” ea a întrebat.

„*Da, îmi aduc aminte*”, a recunoscut el.

„*Tati, mama e acolo sus, acasă, te așteaptă*”, a spus ea. „*Cobor la poartă să-l aștept pe Billy Paul.*”

A mers pe deal pentru a găsi acolo o casă de o asemenea perfecțiune, încât era dincolo de orice și-a imaginat vreodată. Pe măsură ce s-a apropiat, Hope a ieșit în întâmpinarea lui, confirmând că acest loc minunat era, într-adevăr, al lor. Odată, în timpul vieții lor de căsătorie timpurie, s-au îndatorat să cumpere un scaun Morris de la un magazin de mobilă de pe Market Street din Louisville. Pentru o scurtă perioadă de timp, marele scaun verde împodobise sufrageria lor, fapt posibil prin planul „dolar în jos - dolar pe zi de plată”. Dar chiar și această povară financiară ușoară se dovedise prea mare pentru bugetul lor și el a luat decizia de a lăsa scaunul să se întoarcă.

Într-o zi, a venit acasă de la serviciu și a descoperit că soția lui a copt o plăcintă cu cireșe și a pregătit ce alte mâncăruri preferate de-a lui și și-a putut permite. Ea îl făcuse atât de fericit, dar atunci când a intrat în sufragerie, a văzut de ce. Veniseră în ziua aceea să ia înapoi scaunul de care îi plăcuse atât de mult. Hope încercase să facă tot ce-i stătea în putere pentru a-i ușura în ziua aceea. Acum, în viziune, în timp ce ea îl conducea prin acest conac și când intrau în camera din față, el a fost încântat să găsească același scaun verde vechi.

*„Travaliul tău s-a terminat acum, Bill”, spuse ea. „Puteți să vă așezați și să vă odihniți; acesta nu ți se va lua niciodată.”*

Billy Paul avea doar douăzeci și două de luni când mama lui a murit. El nu își amintește de ea; pentru următorii patru ani, fratele Branham a fost atât mamă, cât și tată pentru el. A fost nevoie de multă improvizație, cum ar fi, neputând să-și permită un biberon, fratele Branham a folosit o sticlă de cola cu un teț de cauciuc peste ea pentru fiul său. A dus sticla în interiorul hainei pentru a o menține de cald. Noaptea dormea cu sticla sub ceafa astfel încât să fie ușor disponibil când Billy se trezea plângând în miezul nopții.

În anii dinaintea morții ei, mai ales când s-au născut copiii, sora Hope a fost ajutată în treburile ei casnice și în îngrijirea copiilor de către o tânără vecină. După ce Hope a murit, era normal ca această tânără, pe atunci de optsprezece ani, să continue să aibă grijă de Billy Paul. Ce mângâiere pentru fratele Branham, care suferise o pierdere atât de teribilă, să știe că Billy a fost lăsat în grija capabilă și iubitoare a unui prieten comun de încredere, Meda Broy.

Bineînțeles că a început inevitabila discuție, care a implicat tânărul predicator și această fată într-o legătură romantică. Deși nevinovată la început, discuția a degenerat în curând în bârfe vicioase. În cele din urmă, fratele Branham a luat-o deoparte și a spus: *„Meda, ești o fată... Nu cred că m-aș putea căsători din nou, Meda... Am iubit-o atât de mult pe Hope. De ce nu-ți găsești pur și simplu un iubit. Hai să nu ne vedem. Meriți un soț bun.”*

Sora Meda, pe atunci în vârstă de douăzeci și doi, a plecat acasă în acea noapte, foarte deranjată de bârfe, întristată că oamenii au înțeles greșit relația lor. Ea a cerut lui Dumnezeu un verset al Scripturii care să o mângâie și, când a deschis Biblia, paginile s-au deschis la Maleahi 4:5, *„Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie...”*

Dumnezeu i-a vorbit și fratelui Branham și a spus în termeni nesiguri: *„Du-te să-l aduci pe acel Meda Broy și te căsătorești cu ea pe 23 octombrie.”* Astfel s-au căsătorit la acea dată în 1941, într-o zi de joi. El avea treizeci și doi, ea douăzeci și doi. Billy avea șase ani.

Fratele Branham își economisise banii pentru a face o excursie de vânatoare în momentul nunții sale. Era și o lună de miere în ordine. Prin urmare, le-a combinat doar pe cele două. Și-a luat tânăra soție și fiul său cu el într-o excursie de vânatoare care a fost și luna lor de miere. În timpul acestei călătorii, aproape că au pierit într-o furtună de zăpadă. Își lăsase soția și fiul într-o cabană mică și plecase la vânatoare când o furtună de zăpadă a suflat brusc. Era pierdut și despărțit de ei, dar Dumnezeu l-a cruțat amintindu-i de o linie telefonică care se întindea peste lanțul muntos. Tocmai a început să meargă spre locul în care știa că este linia telefonică și a fost ghidat în jos, urmând linia până la cabină.

În 1946, anul memorabil în care Îngerul i-a apărut fratelui Branham, sora Meda a născut o fetiță. Data era 21 martie, iar copilul a fost numit Rebekah. Ea s-a născut prin cezariana. Rebekah nu avea decât câteva săptămâni când Dumnezeu l-a chemat să plece la o serie de întâlniri. El promise însărcinarea lui de la Înger să predice și să înceapă o trezire care avea să măture lumea. Când și-a văzut fiica data viitoare, ea avea șase luni.

La momentul nașterii prin cezariană a lui Rebekah, doctorul îl sfătuisese pe fratele Branham că sora Meda nu mai poate avea copii. Nu era prea îngrijorat de acest lucru, de vreme ce atunci avea treizeci și șapte de ani și poate că aceasta trebuia să fie întinderea familiei lui. Dar în vara anului 1950, a primit o veste uluitoare. În acel moment, îngerul a venit la el și i-a spus: *„Vei avea un fiu de la soția ta, Meda, și-i vei numi Iosif”*. Acest lucru era în contradicție cu opinia medicală exprimată de medic, dar, ca și Avraam, el „nu a luat în considerare” dovezile medicului. Dumnezeu spusese că va avea un fiu, de către Meda, și că se va chema Iosif și asta a rezolvat. Așa că a început să povestească despre asta. Destul de sigur, s-a descoperit că sora Meda așteaptă un copil. Luni, 19 martie 1951, a născut - din nou prin cezariană - o fetiță frumoasă. I-au numit Sarah.

Medicii au fost, desigur, uimiți, dar au recunoscut că aceasta este doar o excepție, complet ieșită din comun și, desigur, ultimul copil pe care l-ar putea avea. Oamenii au îndrăznit să bată joc. Ei au spus lucruri precum că Îngerul a spus *„Iosifine”*, nu *„Iosif”*. Fratele Branham a rămas la ceea ce el știa că este adevărul: *„Îngerul Domnului a spus că voi avea un fiu, prin Meda, și el se va numi Iosif”*.

La sfârșitul anului 1954, sora Meda a fost găsită din nou însărcinată. Acum au apărut profețiile trupești că nu numai copilul va muri, dar va muri și ea. O persoană, în special, a fost vehementă în profețiile referitoare la asta - și aceea persoană a murit. Pe 19 mai 1955, joi, la vârsta de patruzeci și șase de ani, fratele Branham a devenit tatăl foarte mândru al unui băiețel. Și i-a pus numele Iosif. El a spus: *„Iosif, ai venit de multă vreme aici!”*

Să fie aceasta o lecție pentru lume. Medicii aveau toate faptele. De două ori, examinarea surorii Meda dezvăluise că, după judecata lor profesională, nu se mai puteau naște copii. Dar Îngerul lui Dumnezeu a spus altfel. *„Dumnezeu să fie adevărat și fiecare om să fie mincinos.”*

În 1960, fratele Branham a avut o experiență pe care a povestit-o pentru prima dată pe 15 mai 1960, într-un mesaj intitulat *„Regele Respins”*. Această experiență este adesea denumită *„Dincolo de cortina timpului”*. În ea, fratele Branham a fost luat (tradus) și i s-a permis să vadă dincolo de cortina timpului. În relatarea sa, el spune că, în timp ce era acolo, Speranța a venit la el într-o haină albă. În loc să-l numească *„dragul meu soț”*, ea a spus *„prețiosul meu frate”*, în timp ce îl îmbrățișa. Atunci s-a întâmplat un lucru ciudat, căci l-a îmbrățișat și o altă doamnă, spunând: *„prețiosul meu frate”*. Cele două femei s-au îmbrățișat apoi una pe cealaltă. Amintindu-și că Hope fusese geloasă, s-a mirat extraordinar de asta, apoi și-a dat seama că aceasta era dragostea perfectă. În timpul acestei experiențe emoționante, i s-a spus că va trebui să se întoarcă la această viață pentru o perioadă, dar că va veni vremea când *„tot ceea ce a iubit și tot ce l-a iubit”* va veni din nou în acel loc.

În 1963, în timp ce predica Pecetea a șasea, el a povestit despre un vis care a venit ca răspuns la o întrebare pe care sora Meda o pusese cu câteva săptămâni în urmă. Întrebarea ei era despre cum vor fi lucrurile pe partea cealaltă pentru ei, deoarece ea și sora Hope îl iubeau amândoi, iar el îi iubea pe amândoi. Cine ar fi soția lui? Visul era din nou al Raiului. A fost prezent la un apel extraordinar - nu la o judecată - doar la chemarea unei liste pentru a primi recompense. Cineva, un înger care înregistrează, striga numele și fiecare persoană va veni în față. El a spus că era ca și cum spuneau O-r-m-a-n N-e-v-i-l-l-e, iar fratele Neville

mergea prin oameni, toată lumea îl saluta, iar el urca să-și primească răsplata.

Fratele Branham a spus că a simțit pentru fiecare cât de stânjeniți trebuie să fi fost, mergând așa, când, dintr-o dată, a auzit vocea spunând: W-i-l-l-i-a-m B-r-a-n-h-a-m. Nu se gândise la asta până acum, dar acum va trebui să meargă așa cum făcuseră ei. El a început prin mulțime și toată lumea l-a salutat: „Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Branham,” bătându-l pe spate: „Dumnezeu să te binecuvânteze, frate”, au spus toți. De asemenea, i-a salutat pe fiecare, pentru că prin mijlocul lor i-a fost făcută calea. Nimeni nu se grăbea - aveau eternitate să facă asta. Când se apropia de treptele mari de fildeș, se gândi cum va trebui să urce singur pe ele, apoi cineva le băgă brațul în al lui. S-a uitat în jos și acolo era Hope. De curând s-a întâmplat asta, când a simțit că ceva îl lovește pe celălalt braț; se uită și acolo era Meda. Apoi au urcat treptele împreună.

Doamnelor, amintiți-vă afirmația fratelui Branham că îi slujiți lui Dumnezeu slujindu-vă soților voștri. Gandeste-te la asta; nu a spus nimic despre strigarea numelor femeilor, dar totuși au urcat treptele cu el. Asta ar trebui să vă facă, surorile, să vă iubiți cu adevărat soții.

Fratele Branham o iubea pe sora Hope - și pe sora Meda. El spunea adesea că dacă îl iubim, atunci ar trebui să facem ceva pentru familia lui. A apreciat-o pe sora Meda. Știa că o mare parte din părul ei cărunt provenea din a-l servi, din a sta între el și public pentru a-i oferi puțină liniște, o scăpare de la presiuni. El a vorbit despre cât de mult îl iubea ea, deși venea adesea de la întâlniri și pleca imediat din nou într-o călătorie de vânătoare cât de repede putea să se schimbe; se întorcea de la vânătoare și pleca din nou la întâlniri cu doar timp să împacheteze o valiză. Dar el a spus că nu a existat niciodată un moment în care ea să nu aibă totul pregătit pentru el. Ea nu s-a plâns niciodată. Ea pur și simplu și-a luat locul ca soție a profetului lui Dumnezeu.

Sora Branham a avut responsabilitatea dată de Dumnezeu de a-l crește pe Iosif, așa cum știu că a făcut-o, în frica și îndemnul lui Dumnezeu și în profunzimea și măreția acestei solii.

Pierderea surorii Hope de către fratele Branham a fost unul dintre cele mai grele lucruri cu care s-a confruntat vreodată în viața lui, dar vedeți, a fost voia lui Dumnezeu ca fiul Iosif să vină prin sora Meda.

<http://www.believersnewsletter.org>



[info.bnl.ministries@gmail.com](mailto:info.bnl.ministries@gmail.com)